

Periòdic Quinzenal

La correspondència al Director

LA TAULA DELS SAVIS

Hom diria que la ignorància crea com una mena d'orgull de casta. Els esperits anorreats no senten pas la mesquina de llur posició. Adhuc de vegades són agressius amb els que no combreguen llur xovinisme. No estem gaire allunyats d'aquella època malastruga en què la generalitat intoxicada es permetia fer befa d'una minoria turgent de nobles inquietuds. Quan aquesta minoria es torni a manifestar, aquella generalitat tornarà, segurament, a segregar el seu mucus insuportable.

Hi ha qui no pot permetre impunement que els seus «companys de fatigues» pretenguin donar-se-les de «saberuts». Aquesta gent admiren fervorosament els grans homes. Però, no poden capir ni deixar passar que el veí del costat es passi totes les estones d'oci discutint de qüestions transcendents. Es que és un fanfarró i un presumptuós. No vacil·len a titllar-lo, despectivament, de «savi».

En teoria, no neguen la necessitat que tots tenim de perfeccionar-nos. En passar, però, al terreny de les realitats, per abúlia o per gasiveria, ja són unes altres les ciències. No tan solament no practiquen allò que en el camp especulatiu reconeixen imprescindible, sinó que sembla també que els sàpiga greu que els altres obrin amb més

conseqüència que ells. «Lasciate ogni speranza». Com si la cultura fos una menja prohibida per al poble.

Temps endarrera, en un dels nostres cafès, hi havia una taula per als «savis». Tanmateix, la llàstima pitjor era que només n'hi hagués una. Avui, en aquest mateix cafè, no hi ha cap taula que es distingeixi. Val a dir que no sabem si ara totes les taules són per als «savis». Però, desitjaríem que aquella d'aquell temps encara es conservés. A despit de tot, no ens vindria de mal grat que ens qualificuessin de «savis», àdhuc quan fos en l'accepció més mal intencionada. Sense la «taula» de les preferències llurs, són molts els que no troben cap atractiu a la bafarada dels locals de recreació.

Tot amb tot, també deuen ésser considerables els satisfets de l'absoluta homogeneïtat i pacífica concòrdia que hi imperen.

Per acabar, remarqueu, caríssims lectors, que no pugnem per a l'obtenció de cap moble més o menys artístic, sinó que maldem per tal d'arranjar en el possible allò que ens és car.

L. DE C. G.

Pròxima inauguració de la "Barberia Moderna" de Josep Gelada (a) Massana. ~ Cra. Girona. ~ Veïnat de Salt

La situació cultural de la nostra pagesia

En algun número anterior d'«EL POBLE DE SALT», ens vàrem preocupar—i diguem-ne cívicament, car fou així—, de la situació cultural dels nostres obrers. Avui, doncs, bé és lògic que ens preocupem de la situació cultural dels nostres pagesos.

Es clar que, fet i fet, tot el que podem dir o deixar de dir, sobre aquests professionals de la terra, no deixaran d'ésser paraules. Però no hi fa res; nosaltres hem de complir; hem de continuar la lluita empresa, costi el que costi i caigui qui caigui. Hi estem tan acostumats a parlar en val

De segur que, si en lloc d'ésser quatre joves pelats, fóssim quatre joves panxa-contentos, el poble ens faria més cas. Ens tindria una mica més de respecte. Les pessetes ho són tot avui; encara que no ho sembli. Si vols predicar i ésser escoltat—i principalment ací—, riquesa has de demostrar. No falla. I no falla com aquell gran pensament de l'incansable lluitador Angel Samblancat, que diu així: «Un jove aplicat als vint, canalla segur als trenta o als quaranta.

La veu del pobre, ve a ésser com una llar sense caliu. Inspira fred, compassió i caritat. I ara, permeteu-me que deixi la filosofia per la pagesia. Més preferible la pagesia, que la filosofia en aquests moments. La pagesia, en aquest modest article ho és tot; ocupa el primer lloc d'honor; per ella es fa la festa. I no sabeu per què? Perquè el seu estat cultural està fornit de tares. Es alarmant, és esgarrifós.

Estic segur, seguríssim, que Salt, aquest poble que tots portem cor endins, no compta solament amb mitja dotzena de pagesos que s'interessin pels llibres, per la cultura, pel progrés. Cosa que passa a la major part de les poblacions. Dels altres llocs, però, nosaltres no hem de preocupar-nos-en. Ben poc ens ha d'importar. Un altre dia, veurem. El món dona tantes voltes!

Llibres? Cultura? Progrés? Bé, sí: no són pas mals exemples, diran més de quatre tot i pensant alhora en les cols, en els pesols, en els raves, en la pluja, en el sol, etc.

L'única preocupació d'aquesta bona gent és treballar, menjar i avençar. Res més cobegen. Res més els capfica. Devoció filla de la ignorància.

Les conversacions llurs, el mateix to de sempre: res de nou, de vibrant, d'interès. Són al cafè, terra. Són a la barberia, terra. Són a casa, terra. Són al carrer, terra. Com si la terra fos el govern, el mestre, la família.

Recordo que una vegada, potser fa un any, vaig anar en un casament. No diré on, ni molt menys quins foren els nuvis. Faria disgustar algú. Tindria palestra segura. I no m'agraden les raons. Hi sóc renyit des de fa quinze o setze anys. Les considero cursis, grolleres, bestials, inhumanes. Només faré constar que la concurrència del casament estava tota composta de camperols fora de mi, i al mateix temps que durant el transcurs de l'àpat—per cert un excelent àpat,—vaig tenir de romandre com una óliva, parlant vulgarment, per l'origen de desconèixer la missió quotidiana d'aquest individualisme més amunt esmentat.

Vaig anar a un casament? No! Vaig anar a una festa de golafres i d'ignorants.

Es necessària una lluita enèrgica contra aquesta vil tradició pagesívola. Es necessària aquella demostració que no sols de pa viu l'home. I és necessària la cultura, com el vestir i el menjar.

ACA

Un llumí encès...

No haveu reflexionat mai en el significat que pot tenir un llumí quan es llença i queda encès? No us haveu sentit feiïços alguna vegada en pensar: «potser sóc recordat per *fulana*». Doncs ja deveu saber, segons la superstició, que quan un hom després d'haver encès la seva cigarreta, tira el llumí a terra espontàniament, és a dir, sense intenció de fer-lo quedar encès, i li queda, és senyal que alguna dona pensa amb ell.

No és que ho cregui ningú això; però és tant agradable i falaguer imaginar-te, encara que només sigui amb esperança, que alguna dona pensi amb tu.

A vegades sol succeir que essent el llumí a terra i encès, passa una persona i te l'apaga. Llavors, ¿no heu experimentat mai que sembla que aquella persona s'interposi entre un i la que és senyora dels nostres pensaments? Jo moltes vegades, en trobar-m'hi, m'ha fet divagar llarga estona; m'ha fet l'efecte que el llumí significava una encesa passió, la qual jo l'havia inspirat a una imaginària damisel·la i que un ser repulsiu (la sabata del que l'aixafa) amb les seves maquinacions i intrigues havia fet impossible el nostre somni de felicitat.

També una vegada vàreig trobar-me que estava enraonant amb certa damisel·la que no m'era del tot indiferent; durant la nostra conversació se'm va ocórrer fumar una cigarreta, i, en llençar el llumí al sòl, quedà encès. Al moment se m'ocorregué que podia ésser ella la que probablement pensava amb mí, i dirigint-m'hi amb aire interrogatiu,

li vaig dir: «Miri, el llumí ha quedat encès, algú està pensant amb mi...» i ella, seguidament, em contestà, amb tota naturalitat: «Segurament serà la seva mare». No sabia com expressar-me per explicar l'estranya sensació que em causaren aquestes paraules. No és que jo no l'estimi a la meva mare ni que em figuri que un sol moment deixa de pensar amb mi però, què volen qu'els digui, esperava una altre resposta, no sé quina, però hauria desitjat, encara que només fos amb un gest, una contestà menys aclaparadora.

Un llumí... pot incendiar un bosc, una casa, pot calar foc a la *metxa* que ha de fer explotar una bomba..., etc. Són moltes les desgràcies que pot ocasionar un miserable llumí. ¡I tan necessaris que són!

Vosaltres deureu saber que al cine està prohibit fumar. Doncs bé, una vegada jo vaig voler trencar la prohibició. Després d'haver cargolat la cigarreta, encenc, i al moment veig que ve l'acomodador. Jo m'amago la cigarreta i llenço

el llumí a terra, però amb tan mala fortuna que aquest quedà encès, il·luminant d'aquesta manera tot el meu rostre i el lloc on jo em trobava. Total, que em va costar llençar la cigarreta i un escàndol de l'acomodador.

En molts casos com aquests m'he trobat, en què la insignificança d'un llumí m'ha fet filosofar llargues estones... ¿I, a vosaltres simpàtics llegidors, no us ha fet capiçar alguna vegada un llumí encès?

K. HARDINA

**TALLER DE FUSTERIA Y MOBLES
ENCARRECS FUNERARIS
CASA JUNCÁ
Princesa, 25, 27 i 29 SALT**

Gran Concurs de bellesa femenina i Certamen literari

«EL POBLE DE SALT», amb la col·laboració de diversos significats elements, prepara per a dins de poc una festa magna. El dia de la proclamació de la nostra «reina de bellesa» i la seva «cort d'amor», volem que sigui també una data memorable per als nostres aficionats a les lletres. Repartiment de premis, lectura de treballs literaris, sardanes, ball, concert, «lunch», etc... El nostre concurs serà doble. Per una part, elecció de «damisel la Salt» i la seva «cort d'amor», i per l'altra, certamen literari per a premiar la poesia i la prosa de més mèrits a judici del jurat qualificador.

BASES:

Per a l'elecció de a «reina de bellesa» i la seva «cort d'amor», els nostres lectors són pregats d'omplir l'adjunt

cupó amb el nom i cognoms de la «senyoreta» per ells preferida. La data de l'escrutini, així com la quantitat i qualitat concretes dels premis—que podem assegurar que seran de vàlua considerable—, ja s'anunciarà oportunament.

Per a millor comoditat dels votants, havem encarregat la construcció de dues bústies, que seran col·locades una a Salt i l'altra al Veïnat, en els llocs de venda del nostre periòdic.

(En el número vinent publicarem les condicions del «certamen»).

Joves saltencs: a les urnes!

Concurs de bellesa femenina «EL POBLE DE SALT»

VOT per a elegir «damisel la Salt» a favor de la Srta.

(Signatura)

Gent coneguda

UN ATLETA

Una excursió de Les Planes al Pasteral passant pel Far, Rupit i Susqueda

(Aquesta excursió l'efectuà el Grup Excursionista Germanor d'aquesta localitat els dies 1 i 2 del prop-passat Febrer participant-hi els companys socis: J. M.ª Xaudiera, J. Barnèdes, Francesc Xifra, S. Sureda (cap de colla), Ll. Mejías, L. Freiria i el que signa aquestes ratlles.)

A l'estació del Veïnat, a dos quarts de deu del matí, deu minuts endavant, deu endarrera—car l'exactitud cronomètrica sembla no tenir importància en aquesta companyia—ens acomiadem d'un estol de companys que han vingut a dir-nos adeu-siau i dessitjar-nos un bon viatge, i ens fem com podem en un arcaic vagó del democràtic carrilet d'Olot que ens ha de portar en poca estona—i dic poca estona perquè si s'hi hagués d'anar a peu s'hi estaria molt més—a les Planes, terme de ruta en ferrocarril, per nosaltres.

A Bescanó ens traslladem a un vagó més confortable que està materialment envaït per un exèrcit d'excursionistes barcelonins que porten el mateix itinerari que nosaltres, amb la variant que nosaltres fem l'ascensió al Far per Les Planes, i ells, uns ho fan per Amer i d'altres per St. Feliu de Palarolls, camins interessants tots si bé el de St. Feliu

a La Salut resulta monòton per l'escassa varietat del paisatge. Al fi de la jornada, però, tots convergem a un mateix punt, Rupit.

L'aspecte interior d'aquest vagó dóna la impressió d'un tren expedicionari; motxilles per terra, penjades, farcides de minestra i atuells ad-hoc, aparells fotogràfics, bastons, mantes, impermeables i els diversos equips dels excursionistes, tot aquest conjunt en un estat aparent de negligència, apar que estimuli la germanor entre nosaltres i ens faci companys, enc que sigui per un parell de jornades.

A Amer deixem el vagó que ocupàvem, puig que previament ens han avisat que el dit vagó havia de restar allí i ens fem novament en aquell vagó-calaixera antiquat, per a completar la ruta fins a Les Planes. A Amer baixa la primera expedició d'excursionistes cap al Far.

(seguirà)

JOAN PARADEDA

Anuncis Oficials

Diputació Provincial de Gerona

NOTA DE LA PRESIDENCIA

La Diputació, en Comisión Permanente, por acuerdo de 24 de febrero último, aceptando una proposición del Sr. Diputado Ponente de Beneficencia en la que, haciéndose eco de diversos rumores referentes a supuestas irregularidades de señores Facultativos de la Beneficencia provincial, proponía se abriese una información pública para ver de comprobar y esclarecer la certitud de aquellas imputaciones, resolvió de conformidad.

Y en cumplimiento del meritado acuerdo, esta Presidencia declara abierta la información pública en la Secretaría de la Corporación todos los días hábiles, durante el terminio de un mes, a contar desde el día siguiente al de la publicación del correspondiente anuncio en el Boletín Oficial de la provincia, y aún transecurrido este plazo, por mientras no se haya reunido la Comisión Permanente, de doce a una de la mañana, y de seis a ocho de la tarde, ante el Sr. Ponente de Beneficencia, quien, auxiliado del Sr Secretario, recibirá a cuantas personas quieran hacer las revelaciones que estimen pertinentes al indicado objeto.

A los efectos del plazo abierto para la referida información, se advierte al público que en el Boletín Oficial de la Provincia, número 28, correspondiente al día de ayer, se publicó el aludido anuncio y así bien la propuesta y acuerdo íntegros de referencia.

Gerona 5 de marzo de 1931

El Presidente.—Emilio Saguer

Ajuntament Constitucional de Salt

AVIS

Essent ferm el pròposit de l'Ajuntament d'aquest poble d'arribar ràpidament a la normalització del cobrament dels tributs municipals, aquesta alcaldia es veu obligada a advertir a tots els contribuents morosos pels conceptes d'utilitats i inquilinat, que si el dia 19 d'aquest mes no han retirat els rebuts, es procedirà a l'incoació dels oportuns expedients d'apremi, fins a arribar al procediment executiu, car això ho exigeix el bé del poble i el més elemental esperit d'equitat i justícia incompatible amb una mala entesa tolerància que estableix privilegis renyits amb la norma jurídica que la Llei ha d'ésser igual per a tots els veïns.

Sal, 1 març de 1931

L'alcalde.—Emili Pibernat i Viader

Una notícia (?) i un consell

Fa uns quants mesos s'obrí en el nostre poble un establiment amb aires de llibreria, o, almenys, aquest fi sembla que s'havia proposat l'amo de l'establiment, encara que dissortadament no ha pogut veure satisfet el seu desig' puix que jo crec que amb prou feines arribà a vendre qualque periòdic. L'altre dia passant per allà davant vàreig veure un *lletreret* que deia que es venia l'establiment. Havia fracassat. ¡Quina pena em causà la presència d'aquell *lletreret*! L'únic lloc d'aquest gènere en tot el poble i no poder-se aguantar! Vàreig pensar, però, que el fet d'estar tan aprop de la ciutat era potser la causa principal del lamentable fracàs. ¿Què hi farem?

I bé, amic lector, permet-me que et doni un consell, un consell de bon amic; si tens intenció d'adquirir l'esmentat establiment, posa-hi un hostal amb un rètol que digui «*Hostal Club*» o cosa per l'estil i jo et dono la meua paraula que hi faràs anys i pessetes, malgrat tenir la ciutat aprop i haver-hi moltes cases similars a la localitat.

ANDALLA

Versificació

Continuant les composicions en vers a què ens referíem en l'article anterior, direm que hi ha el sextet o sia la combi-

nació de sis versos de manera que s'avinguin en consonat 1, 3 i 5 i també 2, 4 i 6.

L'octava reial consta de vuit versos que combinen 1, 3 i 5; 2, 4 i 6; 7 i 8.

La dècima està constituïda per deu versos combinats de la manera següent: 1, 4 i 5; 6, 7 i 10; 2 i 3, i 8 i 9.

Finalment hi ha el sonet que és una composició de catorze versos d'onze síl·labes que formen dos quartets amb els mateixos consonants i dos tercets a l'arbitri del poeta.

Aquestes són les combinacions clàssiques principals; poden, però, ferse'n d'altres combinant versos llargs amb les seves meitats o *hemistiquis* i moltes altres composicions usant els versos lliures sols o combinats amb altres consonants o assonants.

És necessari, però, que el pensament sia delicat i que la seva expressió sigui adequada per no caure en el ridícol.

Com exemple citarem un cas succeït a un poeta espontani que en un setmanari que es publicava a Manresa, per anys endarrera, va publicar la poesia (diguem-ne així) que segueix:

—¿Què és allò, mare?
—És el Montseny nevat.
—El Montseny, mare, m'agrada
¿Quant nevarà aquí?
—Ja nevarà algun dia
i farem un foc ben gros.
—¡Ai mare, quin dia, quin dia!

Sortia en aquells moments a Barcelona un setmanari anomenat «CUCUT» i per més que el seu caire catalanista el fes indulgent amb els qui amb més o menys encert conreessin les lletres catalanes, veient la poca solta de la composició de referència, sense cap més comentari, es va limitar a publicar en un dels seus números la paròdia següent:

—¿Què és allò, mare?
—Són uns melons molt grossos.
—Els melons, mare, m'agraden
¿Quan ne menjarem?
—Ja en menjarem algun dia
i en farem confitura.
—¡Ai mare, quin dia, quin dia!

Me permeto, com a final d'aquestes breus nocions de versificació, recomanar a tots els joves que desitgin fer versos que no descuidin mai el ritme de temps i d'accent que són indispensables per tal que les seves composicions poètiques no facin mal a les orelles del qui les llegeix i que els temes que escullin per a desenrotllar siguin sempre pensaments enlairats, capaços de provocar l'interès del lector.

No vull molestar més la vostra atenció, pel qual motiu us prego a tots que perdoneu la meua intrusió, filla sols del desig d'ésser-vos útil.

SOS

Davant dels ulls

Davant dels ulls tinc la seva imatge,
i jo la contemplo freturós i encisat;
veig en ella exquisida gràcia
i la meva eterna felicitat.

Si en lloc d'ésser visió fos cosa real
m'hi llençaria com el fill a mare.

Quan hom aima, no pensa amb el Mal;
només a gustar de la vida anhelada.

Dos cors units per amor, ço que és més sant,
es riuen de tot i de tothom;
la vida els és bella, rica, gran;
són els més feliços del món.

M'ho diu, un matrimoni que conec;
m'ho diu, l'anhel que dintre mi regna;
m'ho diu, la visió que em fa percep;
m'ho diu la meva poca experiència.

Davant dels ulls tinc la seva imatge
i jo la contemplo freturós i encisat;
veig en ella exquisida gràcia
i la meva eterna felicitat.

AGUSTI CABRUJA

Pro llengua vernacula

En el número passat no publicàrem el resultat de les correccions fetes pel Sr. Massó, perquè ens trameté el seu treball massa tard. Únicament s'oblidà de corregir «l'indecisió».

Esmena del fragment del número anterior:

«El capità, sentint els raonaments de la muller, *quedà tan rialler com abans estava, car la separació fou ja cosa descomptada per ell, des de l'arribada del viatge dels nuvis. No és pas que sentís greu pena d'aquesta separació, ben natnral entre marins. Fins experimentava un cert alleujament d'alliberar-se, per un espai de temps, de les tretes d'amor massa rigoroses i feridores.*»

Es a dir, en total, dotze faltes.

Els senyors Francesc Julià i Llorenç Brugués en troben deu. Segneixen, en ordre de mèrits, Camil Quer, Teresa Roca, Jaume Sardà i Pau Massó, que no n'han vist més que

nou. Ricard Mis en troba vuit, i J. M. Bach, sis. Alguns consideren incorrectes alguns mots que no en són, i, sovint, els reemplacen per d'altres que són dolents.

Nou text a corregir:

«Totes les converses rutllaven entorn de lo mateix. S'en parlava amb aire esfereit per tot arreu: en els marcats, en els hostals, vora la llar, entre'ls llensols,

Una immensa preocupació unia en el mateix pensament als que es veien amanassats pel perill.»

PAL·LAS

Notícies locals

De l'Ajuntament.—La Comissió Permanent ha pres els següents acords:

Protestar del nomenament d'Interventor del partit judicial.

Haver vist amb disgust una comunicació d'Obres Públiques negant autorització per a la tallada dels dos arbres que es troben davant el despatx del senyor director del Grup Escolar. Es torna a sol·licitar.

Nomenar secretari interí el senyor Pere Amat.

—Diumenge a les 11, es reunirà el Plè de l'Ajuntament per a fallar els expedients de pròrroga de classe primera i resoldre tot el que fa referència als individus de l'actual lleva i revises anteriors.

Es donarà compte també del resultat de la liquidació del pressupost de l'any 1930.

—La Direcció General de 1.ª Ensenyança ha enviat al Grup Escolar, una màquina d'escriure.

—S'ens prega la inserció de la següent:

QUEIXA

Certament, és ben vergonyós que l'Empresa d'Autos de Salt a Girona tingui un material tan dolent per a fer el servei, puix dels cinc autos de què disposa sols tres d'ells són acceptables, i els restants tindrien d'estar desats per inservibles, o almenys arreglar-los degudament.

Allò que és més de doldre encara, és el poc interès que tenen els seus *empleats* en la neteja dels autos, car són molts els dies que a més dels vidres bruts, els seients són plens de pols, veient-nos obligats els passatgers a netejar-los amb els vestits quan ens seiem.

Creiem que amb l'adquisició d'utilitatges adequats per a la neteja i una mica més de bona voluntat per part dels *empleats*, podrien subsanar-se aquestes deficiències que diuen tan poc en favor de dita Empresa.

Esperem que la nostra queixa serà atesa i que, des d'ara podrem gaudir d'un servei d'autos, si no més bo almenys més net.

—**Subscripció oberta per a adquirir un quadre del nostre Aguilera.**—Leonci Guardiola, 1 pesseta; Joan Gispert, 5; Jaume Berga, 2; Joan Rigau, 2; Casa Juncà, 10.

—Demà passat se celebraran a l'església d'aquesta població els funerals del malaguanyat Secretari En Rafel Turón.

—**Suscripció a favor de les famílies dels capitans Galán i García i altres víctimes dels darrers successos.**—Segona llista.—Francisca Montserrat, 1 pesseta; Dolors Montserrat, 1; Josep Triola, 1; Pere Bosch, 1; Enric Coll, 1; Francesc Casacoberta, 1; Narcís Gasull, 1; Jaume Berga, 1; Enric Sanjoan, 1; Lluís Margenat, 2; Jaume Feliu, 2; Josep Naré, 2; Farriol Bonavia, 1; Josep Llobet, 1; R. E., 2.

—Salt ha crescut d'una faisó considerable degut probablement a les fàbriques i la seva proximitat a la capital. Heus aquí els resultats donats pels següents censos: Any 1887, 1943 habitants; 1897, 2178 h.; 1900, 2280 h.; 1920, 4175 h.; 1930, 5196 h.

—El nostre amic N'Emili Padrosa, secretari de l'Elèctrica, passa la pena d'haver vist morir la seva estimada mare. L'enterrament que s'efectuà el dimecres, es veié molt concorregut.

—Dies enrera, a Perpinyà on residia va morir En Juli Rahola (q. e. p. d.)

Rebin els seus familiars i particularment els seus germans Darius i Carles el nostre més sincer condol.

Tirant pedretes

El dia 5 d'aquest mes feia un dia de sol esplèndit, i no obstant això «Mister Girona» portava el seu abric-impermeable. Prop de les tres de la tarda, en passar per la Rambla de Girona, tres elegants gironines se'l miraren i varen començar a tirar-li «piropos»: Una digué: mireu noies, ja cal que portem paraigua que plourà aviat. Deu ésser un germà de l'ermità dels Pirineus, afegí l'altra. Ja convé, ja, que plogui, veritat jove? digué la tercera.

En pobre «Mister» quedà de tots colors, més ben dit semblava «el arco iris» o bé «los mil colores». i fins al cap de 3 hores 17 minuts i 5 segons no va tornar a recuperar son color natural.

Agustinet, no n'hi ha pas per tant.

~~~~~

Joaquim Canals (a) Sord (Hostal Nou)

Vins, menjars, comestibles.

Carretera de Girona - Veïnat de Salt

~~~~~

—Un jove molt elegant, que porta *lentes*, i es diu Lluís, té una mania que segons ell li és molt agradable i predilecte: fumar caliquenyos en el ball de l'Ateneu S. D. de Girona.

Aquest Lluís es més fresc que una nevera.

—La Maria X. ens va dir que si la volfem posar en aquest quinzenal l'acompanyés en Pip.

Queda complaguda la simpàtica Maria.

—En Lluís C. quan està al costat de la seva *nòvia*, l'Anita (gironina), pert el "timó".

L'altre dia estàvem enraonant ell, la seva mitja taronja, una altra noia rossa que es diu «Mercedes» i jo. Durant l'enraonament, el convido a fumar, accepta, i l'Anita li clava una mala mirada; en Lluís comença a tremolar, li encenc la cigarreta, dona pipada, estossega i... altra vegada una mala mirada, passen uns segons, torna a pipar i... ¡socorro!... ¡auxili!... ¡crideu als bombers! En Lluís completament perturbat (degut a les males mirades naturalment,) havia pipat pel costat encès, i està clar amb el foc que sortia dels ulls d'ella i el foc de la cigarreta va quedar abrandat.

—Les parelles d'enamorats,
que al cine estan *arrapats*,
d'amor estan mancats.

—A la plaça de Salt, hi ha una joveneta molt bonica que amb el caminar vol assemblar-se a la Maria Casajoana. Tanmateix, *Vermella*, hauràs de bellugar-te una mica més si et vols semblar a una *estrella*.

—*Mis Ricardito*, està de sort. Té dues enamorades: una al Veïnat i l'altra a Girona. I com que totes dues nosaltres les coneixem i estan molt bé, el felicitem.

—En Felip, de la plaça, està boig per una mossa del carrer de Sant Josep. Quan la troba, però, es torna vermell, vermell com si li vingués un rampell. Apa home, de dret al *bulto*, sense avergonyiment ni contemplacions!

—Cablegrama urgent:

«En el número passat vaig llegir que en «Quimet» es vol passar a Detectiu per descobrir qui és la «Dona Misteriosa» I, com que la conec, li vull desxifrar l'enigma. Es diu Roser, és morena, té ulls negres, alçària regular, té 18 anys, viu al Pont Major, és bastant pretensiosa, treballa a la fàbrica Gröber, li agrada molt fer-se amb joves de carrera, —encara que actualment va amb un que no en té,—es preocupa de certs joves, etc. etc. Em sembla que ja tens prou detalls, Quimet.—JUNQUILLO»

~~~~~

**Aquest número ha passat
per la censura governativa**

~~~~~

Sastreria Jaume Bosch

(a) REPLANS

«Trajos» de temporada. Gèneres immillorables i variadíssims. Preus econòmics.

ESMERADA CONFECCIÓ

Carrer de la Princesa

SALT

Tos - Bronquitis
Catarros - Asma

LA MEDOR PECTORAL

(REGISTRADO)

Más de 200 años de éxito en todas las enfermedades del Pecho, Laringe, Bronquios y Pulmones. Poderoso Reparador de los órganos respiratorios

**Cura Constipados, Grippe, Asma,
Catarros, Bronquitis crónica y toda clase de
TOS reciente o crónica**

Para su uso léase el prospecto. **Precio 3'75 pesetas**

De venta en Farmacias y en Cruz Roja y José M.ª Pérez Xifra - Gerona

Depósito: Moncada, 10 y Barra de Ferro, 9

(FARMACIA FUNDADA EN 1598)